Vederea dublă a ochilor din care provine inspirația

On Octombrie 12, 2022

Încearcă să ilustrezi o imagine a prezentului în care afli, știind că ceea ce vezi depinde numai de ceea ce aștepți să vezi.

Marea m-a învățat să privesc nisipul ca pe o parte din vastitatea de ei. Aplicând acest aspect în cazul științei, prezentată în genere ca o expansiune a infinitului în finit, unde nisipului nu i se pot număra boabele, și unde valurilor nu li se poate reduce numărul, conchid că din punct de vedere ideal părțile care se leagă de eternitate, de ceea ce e cu adevărat întreg, depind de existența simultană, în valoare absolută, a tuturor elementelor de imagine dispuse în intervalul de timp alocat unui cadru de referință absolut: prezentul.

Aici, și numai acum, trebuie să folosesc procedeul FREEZE (înghețarea imaginii), potrivit unghiului de privire ales, ca să disting părțile ce nu se prezintă separat de întreg și, astfel, să evit conflictul pe care-l produce iluzia tridimensională într-o suprafață plană, mult prea întinsă.

Mă surprind și eu, adesea, că mă frapează câte o scenă augmentată 3D, mă străpunge o senzație venită de undeva din altă parte decât de aici, pe care aș vrea să o reține pe retina memoriei pentru valoarea ei unică și irepetabilă. Căci ori de câte ori privesc suprafața mării, spațiul acesta mistic, sugerând valoarea tăcerii, mă simt ca și când aș intra într-o lume aflată dincolo de sfera mea de experiență, fără să pot face vreo schimbare într-o realitate care oferă mai multe decât un miraj virtual. Da, este o realitate incompletă. Cu toate astea, ea oferă privitorului posibilitatea să își imagineze modalități variate de a completa o narațiune ciclică, plină de vigoare și captivantă, despre vizionarii al căror zel și imaginație concurează cu marile descoperiri ale științei actuale.

Leadership: Poți să formezi un nou model de realitate atunci când reconstitui o singură imagine din percepția a două imagini plane și diferite, provenind din fiecare ochi?

Ochii îmi sunt încă prinși între suprapunerile a două imagini transformatoare: una numită *Syternathis* (manifestarea adorației pentru miracolul realității) și cealaltă numită *Terrsenauthis* (fondul unei amintiri care nu se uită niciodată), fiecare din ele având rolul de a stabili identitatea unei alte dimensiuni a creației care răspunde într-un mod mai profund ideii formulate de scriitorul Mario Vargas Llosa: *„Ficțiunea nu este viața trăită, ci altă viață inventată cu materiale oferite de prima viață și fără de care viața adevărată ar fi mai sordidă și mai sărăcăcioasă decât este.”*

Și încă îmi cunosc ochii atât de bine, și-n suflet îmi scrutează ei orizonturile, ca-n povești, cu intensitatea efectivă a unei lumini intermitente egală cu intensitatea unei lumini fixe, încât reușesc să sprijin menținerea funcției cognitive și a unei vederi optime. Sunt convins de acest lucru, fiindcă astfel pot să explorez ușor, în manieră proprie, adevărurile profunde ale unei lumi care parcă mă absoarbe înăuntrul ei, dar nu se scufundă niciodată.

Cu intensitatea trăirii unui moment de adâncire în ireal, extinzând sfera de lumină din jurul unui câmp cosmic de energie care interacționează cu tot ceea ce există în jur, îmi asum o inspirație brodată pe marginea adevărului suprem: *"ceea ce văd depinde de ceea ce mă aștept să văd."*

Leadership: Poți să creezi o reprezentare vizuală care să comunice acele emoții exprimate prin vizualizarea a două imagini separate sau suprapuse ale aceluiași moment de

reflecție?

Iar când privesc marea, cu visare și cu nostalgie, mă gândesc ce s-ar întâmpla dacă vântul serii de toamnă târzie ar lua nisipul și l-ar duce în depărtări senine unde, nu există viață, și nici moarte, ci doar un imens haos întunecat și rece. Cum ar mai putea visătorul să fie prins în vraja mării încă de la primele pagini al romanului său neterminat, cum ar putea el să simtă fiecare trăire a protagonistului care parcă îl știe de-o viață, el însuși fiind propria lui creație?

N-am niciun dubiu că ceea ce îmi întărește și mai mult pretenția de autenticitate este tocmai "vederea dublă", adică vizualizarea a două imagini separate sau suprapuse ale aceluiași moment de reflecție, atunci când ar trebui să fie văzută doar una singură. Eu și creatorul, regizorul și personajul-narator al aceluiași roman.

În acest caz, imaginile cu care mă confrunt, cele care mă frapează sau mă emoționează, pot fi alăturate, una deasupra celeilalte sau o combinație a celor două. O imagine în care marea își sparge valurile pe nisipul fin al unei plaje mirifice, valurile mușcând din nisipul plajei, ducându-l spre largul mării. Şi o imagine în care eu sunt strâns legat de natură, unde dorul după o lume nouă, în sublimul unei demonstrații de o clipă, este personificat prin zborul firelor de nisip purtate de vânt odată cu trecerea timpului, amintirile înconjurându-mă ca niște pescăruși ce-și iau zborul spre infinit.

Declararea leadershipului în spațiul creației se realizează prin intermediul unei imagini în care te implici emoțional, cu mențiunea ca ceea ce se vede în imagine, și căreia i se asociază o sursă a amintirilor, este o descriere a ceea ce stă în puterea ta să reinventezi.

Tu poți să reinventezi povestea vieții tale apelând la forța sugestiva a unei imagini?

Vederea dublă a ochilor din care provine inspirația este strâns legată de două imagini surprinse simultan, dar percepute diferit: una care te face să te pierzi pentru minute bune într-un vis frumos, și alta care se realizează „aici și acum", în condițiile acțiunii stimulilor și obiectelor asupra organelor de simț.

În Coran, există un paragraf care mi-a atras atenția de curând: *"Dumnezeu l-a ținut mort pe un om o sută de ani, apoi l-a înviat și l-a întrebat. Cât ai zăcut acolo? Iar omul a răspuns: O zi, sau chiar mai puțin."*

La fel de bine știu și eu cum e cu timpul și cu spațiul în care mi-am petrecut timpul. La un moment dat am visat că alergam pe nisipul pustiu, înconjurat numai de mare, având în față un orizont foarte vast. Nu izbuteam să-mi dau seama dacă se va sfârși marea sau nisipul. Apoi m-am trezit din vis. Şi nici până în ziua de azi n-am încetat să-mi amintesc visul acesta în care am rătăcit cu orele, fără să mă trezesc. Vis pe care uneori îl creează un artist, și de o mie de ori îl plămădește viața...

Source: https://neculaifantanaru.com/vederea-dubla-a-ochilor-din-care-provine-inspiratia.html